

hold. Dette vil f. eks. kunne tænkes i tilfælde, hvor en udenlandsk statsborger er blevet separeret eller skilt fra en dansk ægtefælle, der har fået tillagt forældremyndigheden over ægteparrets fællesbørn, og hvor udlændingen må antages at ville indrejse for at bringe børnene ud af landet.

Ændringen er i første række begrundet i tilpasningen til fællesskabsreglerne, idet rådsdirektiv nr. 64/221 art. 3, stk. 2, bestemmer, at straffedomme ikke i sig selv kan begrunde begrænsninger i henseende til indrejse og ophold. Der synes imidlertid ikke tilstrækkelig anledning til at bevare en videre afvisningsadgang over for andre udlændinge.

Bestemmelsen i nr. 6 tager sigte på de særlige tilfælde, hvor der kan være behov for at afvise en udlænding, selv om der ikke er nogen fare for, at den pågældende vil begå forbrydelser efter indrejse. Der tænkes på tilfælde, hvor det ville virke stødende på den almindelige retsfølelse, om indrejse kunne ske. Dette vil navnlig kunne tænkes, hvor kriminaliteten har været rettet mod det danske samfund eller mod danske statsborgere. Afvisning kan i disse tilfælde begrundes ud fra hensynet til den offentlige orden og vil derfor uden at komme i strid med direktiv nr. 64/221 kunne ske også over for statsborgere i et fællesskabsland. Bestemmelsen svarer til den nugældende lovs § 2, nr. 6, men formuleringen er ændret for at fremhæve bestemmelsens karakter af undtagelsesregel. Om afvisning skal ske på grund af tidligere begået strafbar forhold, må som hovedregel bedømmes efter forslagens nr. 5.

4. Forslagets nr. 7 svarer til den nuværende bestemmelse i § 2, stk. 5, med den ændring, at sidste led „eller når hans forhold i øvrigt måtte give anledning dertil“ er udeladt. Denne ubestemt regel er uforenelig med fællesskabernes afvisningsgrunde (alene hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed). Det forekommer ikke rimeligt at opretholde reglen over for andre udlændinge. Den nordiske udlændingekomite foreslår da også bestemmelsen ophævet. Efter udvidelsen af afvisningsgrunden efter forslagens nr. 4 vil ophævelsen i øvrigt ikke betyde nogen væsentlig ændring i gældende praksis, idet bestemmelsen kun sjældent anvendes, bortset fra tilfælde, som efter forslaget falder ind under nr. 4.

5. Bestemmelsen i § 2, stk. 2, foreslås opretholdt uændret, idet dog nr. 5 og 6 er formuleret på samme måde som nr. 5 og 6 i § 2, stk. 1.

6. Forslagets § 2, stk. 4, fastsætter begrænsninger i adgangen til at foretage afvisning af personer, der efter fællesskabsreglerne ikke vil kunne nægtes adgang til landet i samme omfang som andre udlændinge.

I første række drejer det sig om personer, der er statsborgere i et fællesskabsland, og som vil indrejse for a) at søge eller udføre beskæftigelse som lønmodtager eller gøre en erhvervet opholdsret gældende på grundlag af tidligere beskæftigelse som lønmodtager her i landet eller b) at uøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller levere eller modtage tjenesteydelser i overensstemmelse med Fællesskabernes bestemmelser herom, jfr. ovenfor. Statsborgere fra et af de pågældende lande, hvis indrejse ikke sker i sådant øjemed, er følgelig ikke stillet anderledes end andre udlændinge.

Uden hensyn til statsborgerforhold kan endvidere de pågældende personers familiemedlemmer indrejse i tilslutning til hovedpersonen. Det er uden betydning, om familiemedlemmer i øvrigt er omfattet af de angivne indrejsegrunde. Fællesskabsreglerne er ikke til hinder for, at der stilles krav om visum, såfremt det pågældende familiemedlem ikke er statsborger i et af medlemslandene.

De gældende bestemmelser inden for fællesskabernes hjemler ikke herudover indrejseret for andre personer uden statsborgerret i et medlemsland. Imidlertid giver Rom-traktatens art. 59, stk. 2, mulighed for at udstrække reglerne om levering af tjenesteydelser til tredielandes statsborgere, der har etableret sig i et af medlemslandene. Der er dog ikke udfærdiget forskrifter herom. Endvidere kan der efter associeringsaftalerne med Grækenland og Tyrkiet på et senere tidspunkt blive tale om gradvis gennemførelse af arbejdskraftens frie bevægelighed mellem disse lande og Fællesskaberne.

Da det ikke synes hensigtsmæssigt i enkeltheder at foretage afgrænsningen af personkredsen i selve loven, bestemmer forslagens § 2, stk. 4, at justitsministeren fastsætter de nødvendige regler herom. Senere ændringer i afgrænsningen vil således kunne gennemføres administrativt.

Med hensyn til begrænsningen i afvisningsmulighederne bemærkes for så vidt angår forslagens § 2, stk. 1, nr. 3, at fællesmarkedsborgere dels er fritaget for at søge arbejdstilladelse, dels har et egentligt retskrav på at få udstedt opholdstilladelse, såfremt de er omfattet af reglerne om lønmodtagere, selvstændige erhvervsdrivende samt ydere og modtagere af tjenesteydelser. Såfremt den pågældende person derimod vil indrejse uden at være omfattet af de opregnede grunde, eller han dog ikke er i stand til at godtgøre dette, og hvor der derfor på sædvanlig måde kan stilles krav om opholdstilladelse, kan afvisning efter § 2, stk. 1, nr. 3, foretages, idet han i så fald ikke er omfattet af § 2, stk. 4.

Reglerne i den gældende lovs § 2, stk. 2 og 3, der er gennemført efter indgåelsen af den nordiske pas-